הכי גרסינן **שמע משום רבי יהושע בן חנניה נהי"ק:** ה"ג **משל דרבי יהושע כו': והלכתא כרבה.** דקדושת והדר מבדלתא דכי מבדיל כרבה מימחי עליה קדושת שבת כמשמעו: **גר ומזון כשמים והבדלה.** כיון דגמר קעודמו בההוא מיומיה כרבה ומין מעבירים על המזות: **אכסא קמא.** כשמתחיל לשתות (ב) על המזון שבתחלה: **והדר כריך.** בפ"ג (לקמן דף לב.) אכסא דכרכת המזון כמו שהוא עושין בכל סעודה וסעודה וכשאר סעודות עסקינן דלאו במוצאי שבת: **לא** ידיעתו מי מקמו לכו (ג) נתר כסא קמא מי לא ומשום הכי בעיתו למיהדר וכרוכי:

קאי

רשב"ם

ורבה אמר יהנ"ק. סבירא ליה כרב דמשוי מזון בין קידוש להבדלה שאין נכון בעיניו של רבה לסמוך הבדלה לקידוש שזה מכחיש כמו של זה הקידוש עושהו קודש(ד) והבדלה עושהו קודש קל וסבירא ליה כשמואל דהבדלה קודש לקידוש ומיהו יין כרשת טוען דתדיר קודם והכי נמי בגרסת ירושלמי(ה) יו"ט שחל להיות במוצ"ש רבי יוחנן אמר יקנ"ש כ' מעיקא אמר יקנ"ק ולוי אמר יהנ"ק מסתברא לוי דאמר מעין שיהן. ורפה לי דהכא גרסינן [נמי] ולוי אמר יהנ"ק רבה אמר קנ"ה שכן דרך המזומנין כך ולוי ושמואל מכרים הס ורבה אמרינן: **קני"ה.** סבירא ליה דקידוש קודם להבדלה כרב (ה)ולמה ליה רובה לומר יין בריאה לפי שת"ק הוא נרפה שמבדיל על היין הוחיל ומרמיך הבדלה מעל גרכת היין והכי עיקר הבדלה לא מיקנו אלא על היין אבל קידוש אפילו על הפת יכול לקדש כדלקמן (ד' קו:) הלכך קידוש בריאה והדר מאור לפי שאנו רוצין לסמוך יין להבדלה והבדלה על כרחך לבסוף מהיה כשאר כל מוצאי שבתות והאי דלא מקדים יין מקמי מאור כשאר מוצאי שבתות שאם כן היה נרפה על הקידוש ולא על הבדלה אבל במוצ"ש דעלמא ליכא קידוש מקדמי ליה: **קינ"ה.** סבירא ליה כרב דקידוש קודם להבדלה ורובה נמי לסמוך יין להבדלה טפי מקידוש הלכך בריאה והדר כל סדר הבדלה של סדר כל מוצאי שבת דהוי יין מאור והבדלה אי נמי רוצין להבדיל בין קידוש להבדלה בכל היכולת: **נקי"ה.** קידוש קודם להבדלה כרב ויין נמי רובה לסמוך להבדלה כמו שפירשתי הלכך נקי"ה בעינן ומאור משוי בריאה מקמי קידוש דהא כל מוצאי שבת קודם להבדלה לפי שאנשי כו תחלה ה"ל קודם לקידוש שהרי אנשי כו תחלה והכי מי אמצה לאומרו בין יין להבדלה כדין שאר מוצאי שבת שהיין קודם לו כשביל שמדיר ל"ל ים כלן הפסק בין יין להבדלה: ה"ג **אמר [משום] רבי יהושע בן חנניה נהי"ק.** וטעמא דמפרש לקמן דהבדלה קודם לקידוש והלכך גר מתלה לפי שרובה ליתן יין קמון להבדלה ולקידוש שמיהן נמקנו על היין אבל מאור אומרו בלא יין אם אין לו כוס: ה"ג **משל דר' יהושע בן חנניה כו':** תכי ורבה סבירא להו כרב דאמר יקנ"ה ונזמן הוא דפליגי תכי סבירא ליה יקנ"ה מאחר שמתחיל לקדש יגמור כל הקידוש ואימר זמן שאם אין כלן קידוש אין כלן זמן אבל הבדלה אינה גורמת לומר זמן ורבה ס"ל מה מצינו בכ"מ זמן לבסוף הכא נמי זמן לבסוף וטעמו של דבר זמנו לומרו לפילו בסוף[ו] ועיקרו אינו על הכוס הלכך לומר לבסוף: **והלכתא כרבה.** דאמר יקנ"ה והדר מבדלתא דקידוש בריאה מיחזי דהוי עליה קדושת שבת כמשמעו: **רב הונא בר יהודה ליקלע לבי רבה.** כמוצאי שבת של מוצ"ש: **כריך אכסמים כריאה.** כמנהג שלנו: **ג"ל.** רב הונא לרבה לאחר שגמר הבדלה והא אין ב"ש כן: **ולא פליגי** לא גרסינן: **גר ומזון כשמים והבדלה.** היכא דליתן לו פלא כוס תחלה: **ז"ו דכרי ר"מ.** דהכי הוו תני לבלוגמייהו דב"ש וב"ה דסתם מתניי' ר"מ[ו]: **על המזון שהוא בתחלה.** דלעיל דגמר סעודתו בההוא מיומיה בריאה ואין מעבירין על המזות ואמר רבי יוחנן נהגו כן: **רב יעקב בר אבא מיקלע לבי רבה.** שבת הוה כדאמרינן לקמיה [ע"כ] כי מטא לאבדולי כו' אלמא דמעיקרא סעודת שבת ביום היו אוכלין: **אכסא דכרכתא.** גרכת המזון בריאה עליו לבסוף בפ"ג כמו שאנו עושין: לא ידיעתו מי מקמו לכו תו נתר כסא קמא מי לא וכי בריכיתו מקמו לכו: **אכסא דכרכתא.** גרכת המזון בריאה עליו לבסוף בפ"ג כמו שאנו עושין: לא ידיעתו מי מקמו לכו תו נתר כסא קמא מי לא וכי בריכיתו